

LAURA
KAY

VILLI VUOSI

BAZAR

LAURA KAY

VILLI VUOSI

Suomentanut Jade Haapasalo

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Jade Haapasalo
Englanninkielinen alkuteos *Wild Things*
Copyright © 2023 Laura Kay

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-403-146-2

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

*Jokaiselle, johon olen joskus ihastunut.
Kiitos kaikesta materiaalista.*

1

LASKEN KATSEEN PUHELIMEENI ja helpotun, kun näen väkäs-
ten muuttuvan sinisiksi. Hän kirjoittaa. Hetkinä ennen kuin
hänen vastauksensa saapuu, mietin, miten traagista on hakea
juttukaveria WhatsAppista tässä tilanteessa. Kerta kaikkiaan
synkkä hetki, jopa minulle.

Olen unohtanut laittaa puhelimeni äänettömälle ja ka-
vahdan kovaa viestiääntä. Tilanteen etiketti on minulle vieras
– onkohan se samanlainen kuin elokuvateatterissa? Kukaan
ei vaikuta huomaavan häiriötä.

*Miten niin koet olevasi ylimääräinen? Sekaan vain! Pane
itsesi likoon!*

Vilkaisen nopeasti sitä, mitä edessäni tapahtuu, ja sitten
katson taas puhelintani. Helppohan Rayn on sanoa. Mimmi
on aina ollut ekstrovertti. Hänestä on mahtavaa olla kaikessa
mukana. Minä taas en ole oikein koskaan ollut ryhmätyö-
tyttöjä.

*Olen oikeasti ylimääräinen, Ray. Tämä oli alkuun kivaa,
mutta sitten minusta tuli vähän tarpeeton.*

Mitä sinä nyt sitten teet?

Viestittelen sinulle! Minä vain... katson?

Voi luoja, EI! Tai siis hieno homma, jos pidät sellaisesta.

En pidä! En minä halua vain katsoa. Halusin mukaan toimintaan. Nythän on villi vuoteni! Teen villejä juttuja!

Lasken puhelimeni pöydälle, jonka ääressä istun. Näissä olosuhteissa kommenttini tuntuu todellakin melko ankealta. Huomaan kehyksissä olevan haalistuneen valokuvan, jossa kyykistynyt mies on kietonut käsivartensa kultaisennoutajan ja shortseihin sekä jättimäiseen aurinkohattuun sonnustautuneen lapsen ympärille. Käänän valokuvan ihan kunnioituksesta nurinpäin. Yhdenkään isän tai kultaisennoutajan ei pitäisi nähdä lastaan tuossa touhussa.

Katsahdan uudestaan sängyllä olevaa pariskuntaa ja huokaisen. Ehkä olisi parempi, jos nuo todella naisivat. Tekisivät jotain rivoa. Mutta tuota voin kauhukseni kuvailla vain *rakasteluksi*.

Miten oikein päädyin tänne – katselemaan hiljaa ergonomisen työtuolin suojista, kun kaksi minulle vierasta ihmistä harrastaa seksiä? No, nyt on villin vuoteni neljäs kuukausi. Keksin tämän haasteen ihan itse humalaisena uudenvuoden-aattona viisitoista pitkää viikkoa sitten, ja lupaukseni hyödyistä saankin sitten nauttia yhä uudestaan.

”Elämäni junnaa paikallaan”, olin todennut Rayn kotibileissä. Heilautin kättäni toivottomana, jolloin viiniä roiskahti pitelemäni pullon suusta. Ray, Jamie, Will ja minä olimme puutarhassa haukkaamassa raitista ilmaa (eli tupakalla), koska halusimme todellakin tauon juhlavieraista. En rehellisesti sanottuna tajua, miksi ikinä vaivaudumme kutsumaan ketään muita. Lopulta päädyimme aina olemaan omalla porukalla ja toivomme, että kaikki muut lähtisivät kotiin. Olin sinä iltana erityisen kiitollinen saadessani taukoa vieraiden hölinästä.

Tuntui, että olin ainut, jolla ei ollut jotain jännittävää kerrottavaa – hohdokasta saavutusta töissä, vauvaa, kavala irtosuhdetta tai jopa avioeroa. Ollapa tyylikkäästi eronnut! Vaan ei, minulla ei ollut mitään.

”Älä ole noin dramaattinen, El”, Jamie sanoi. Paraskin puhuja. Hän oli tepastellut pihalle joltain lainaamassaan teko-turkissa ja piikkikorkkareissa, joilla hän ei osannut kävellä. Ja vastahan mies oli hetkeä aikaisemmin julistanut ”oikeasti kuolevansa”, jos huhu jääpalojen loppumisesta osoittautuisi todeksi.

”Uskomatonta, että taas on yksi vuosi takanapäin”, jatkoin Jamiesta viis veisaten. ”Elämä kulkee samaa rataa. Seurustelin Gregin kanssa sata vuotta. Tuntuu, että olen ollut vihaamassani työpaikassa syntymästäni asti. Olen asunut samassa kämpässä kolme vuotta ja haluaisin joka päivä hypätä ikkunasta ulos.”

Olin imaissut kömpelöt sauhut kehnosti kääritystä sätkästä ja alkanut yskiä ihan hulluna. Ray pyöritteli silmiään ja otti savukkeen kädestäni. Hän ravisti sytkäriään ja sytytti sätkän uudestaan. Tiedän, että tupakoiminen on tosi huono juttu, eikä lainkaan tyylikästä, mutta kun Ray tekee niin... Olen varma, että kaikki polttaisivat, jos hän mainostaisi sitä.

”Asut maantasossa, El...” Ray totesi ja puhalsi savua yöilmaan. Näin hänen vaihtavan katseen ja ohikiitävän hymyn Jamien kanssa.

”Olen tosissani”, sanoin. ”Tällainen minä olen! Tätä on elämäni! Tätä samaa vanhaa, aina vain. En tee koskaan mitään erilaista tai jännää tai... tai rohkeaa!”

Humalainen höpötykseni oli osittain sekavaa, mutta se kumpusi syvältä sisimmästäni. Lamaantuminen oli niin

kokonaisvaltaista, että joskus heräsin keskellä yötä paniikin kourissa.

”Sinähän jätit Gregin”, Will sanoi, pudotti savukkeensa lopun maahan ja tumppasi sen kengänpohjallaan. ”Se oli rohkeaa.”

En usko, että suloinen Will tunnistaisi rohkeutta, vaikka se läimäyttäisi häntä avokämmenellä. Jutellessamme hän laittoi purkan suuhunsa, jotta hänen tyttöystävänsä ei tajuaisi hänen polttaneen.

”Ei Gregin jättäminen ollut rohkeaa”, minä väitin.

Ei todellakaan. Se ei tuntunut yhtään urhealta, vaan välttämättömältä ja elintärkeältä hengissä pysymisen kannalta. Siltä että olisin ravistanut maailman painon harteiltani. Sori, Greg.

Olin sen verran huppelissa, että melkein sanoin erään asian, mikä olisi oikeasti ollut mielestäni rohkeaa. Sen, minkä vuoksi tunnen suurimman osan ajasta olevani pelkuri. Paljastus oli aivan kielen päällä, mutta en tietenkään uskaltanut. Kai se oli hyvä. Tai sitten ei. Vaikea sanoa. Sen sijaan totesin: ”Ensi vuonna aion tehdä elämälleni jotain.”

Kaadoin itsevarmana suuhuni reilusti valkoviiniä suoraan pullosta, ja muut älähtivät närkästyneinä. Näin jälkikäteen en usko, että pullo oli minun.

”Teen joka päivä jotain pelottavaa. Jotain urheaa, jotain villiä. Hetkinen –” sanoin, rypistin otsaani ja mietin uudelleen. ”En joka päivä, mutta joka kuukausi. Joo, se on parempi.”

Ray nauroi päin naamaani, otti pullon kädestäni ja kaatoi sen pohjat lasiinsa.

”El, sinä et edes *keksisi* kahtatoista villiä juttua”, hän totesi. ”Puhumattakaan siitä, että tekisit ne.” Rayn ei ollut

tarkoitus olla epäkohtelias, hän vain totesi sen asialliseen sävyyn. Hän tiesi yhtä varmasti taivaan olevan sininen kuin sen, että Eleanor Evans ei ollut villi nainen.

Toteamus tuntui iskulta palleaan. Viini uhkasi nousta ylös. Noinko Ray todella minusta ajatteli?

Will siristi silmiään ja katsoi keskittyneesti kaukaisuuteen, kuin ei olisi edes kuullut minua.

”Kulta”, Jamie sanoi. ”Aiemmin kerroit tutkineesi kunnolla *memory foam* -tyynyjä, koska ’sen kaltaisia päätöksiä ei saisi tehdä kevyesti.’”

”Pelkkää maalaisjärkeä”, tokaisin. ”Ihmisillä on vain yksi niska, Jamie.”

”Sinä kelpaat omana itsenäsi, El”, Ray sanoi. ”Ei sinun tarvitse tehdä mitään toisin. Me pidämme sinusta tuollaisena – terveniskaisena ja järkevänä.”

Oli syvästi nöyryyttävää kuulla ihastukseni kuvailevan minua ”terveniskaiseksi”, mutta tuona iltana se oli kuin bensaa liekkeihini.

”Älä viitsi, Ray”, sanoin. ”En ole tarpeeksi hyvä tällaisena. Tiedän, että sisälläni on parempi, villimpi ja jännempi versio. Saatpa nähdä.”

”Niinkö?” Ray sanoi ja katsoi minua tavalla, joka teki minut hulluksi: viisastelevana ja tuiketta silmissään. Vihaan itseäni, koska tuo katse sytyttää minut aina. En kuitenkaan tarrannut häneen ja suudellut häntä, kuten olisin halunnut, vaan kurotin kättäni ja tökkäsin häntä keskisormella. Päiväkotitason flirttailua. Ray ei vastannut mitenkään, varmaan koska hän on kaksikymmentäkahdeksan eikä kuusi.

”Okei”, hän sanoi ja ojensi kättään. Tartuin siihen, ja me löimme kättä päälle. ”Villien juttujen vuosi. Tosi villien sitten,

El. Katsokin, että pidät sanasi. Saat luvan mennä reilusti mukavuusalueesi ulkopuolelle.”

Nyökkäsin ja katsoin, kun hänen sormensa irtosivat omistani. Ray ei uskonut, että pystyisin siihen. Tiesin sen huvittuneesta ja lähes säälivästä tavasta, jolla hän minua katselee. Hän myös vaihtoi merkitsevän katseen Jamien kanssa. Päätös lujittui mielessäni.

Halusin todistaa olevani oikeassa. Halusin sitä enemmän kuin koskaan.

Olisi kiva sanoa, että päässäni vilisi ideoita uusista seikkailuista, mutta oikeastaan ensimmäiseksi mieleeni tuli uusi muistikirja, jolla hemmottelisin itseäni. Sen avulla voisin nimittäin pitää kirjaa edistyksestäni. Ehkä uusi mustekynä. Jopa korostusussuja. Voi, uusien paperitarvikkeiden jännitystä! Kyllä vain. Minä pystyisin siihen.

Tässä sitä siis ollaan. Myönnän tappioni, kun olen odottanut vielä minuutin tai pari. Minua ei oteta mukaan vällyjen pölytykseen. Nousen työtuolilta ja alan vetää farkkuja jalkaan. Mietin, muistuttaisiko se pariskuntaa siitä, että olen paikalla, tai että olen ollut tässä kaiken aikaa. Että minut he veivät yksille. Olen se tyyppi, jota he suutelivat Uberin takapenkillä. Että he riisuivat minulta nämä farkut. He eivät edelleenkään huomioi läsnäoloani millään tavalla.

Näen vilahduksen itsestäni peilissä, joka nojaa vasten seinää. Farkut auki, erityisesti muiden nähtäviksi valitut mustat pitsirintsikat ja vastaleikatut hiukset harmillisen pörrössä. Rinnukseni punertaa vaivaantuneisuuteni pyrkiesä pintaan. Vedän pari kertaa syvään henkeä ja painan kämmenselän iholleni, jotta se viilenisi. Virnistän peilikuvalleni

ilottomasti. Tästä saa ainakin hyvän tarinan. No, tästä saa tarinan.

Kun olen vetänyt t-paidan takaisin ylleni ja tilannut Uberin, jään seisoskelemaan makuuhuoneen oviaukkoon. Olisi ihanaa vain marssia ulos, mutta minulle on mahdotonta lähteä yhdestäkään sosiaalisesta tilanteesta kiittelemättä isäntäväkeä vuolaasti heidän vieraanvaraisuudestaan.

”Tuota, minäpä tästä... lähdän. Kiitos, kun sain tulla, tai siis enhän minä *tullut*, mutta teillä on kiva asunto. Tukevaa tekoa”, sanon ja juoksutan kättäni ovenkarmilla kuin ihailisin puutyön jälkeä.

Tuskin tunnistan omaa ääntäni – jostain syystä puhun kunnioittavalla ja hyssyttelevällä äänensävyllä, kuin olisin kirjastonhoitaja.

He ovat päällekkäin kääntyessään katsomaan minua.

”Älä lähde”, nainen sanoo eikä tarkoita sanojaan yhtään.

”Jäisit vain”, mies komppaa.

”En voi. Minulla on... töitä. Mutta oli kiva tavata!”

Ryntään pois asunnosta ja ulos kadulle. Ovi paukahtaa kiinni takanani, ja purskahdan nauruun. Ohikulkeva koiran ulkoiluttaja mulkaisee minua, mutta mitä siitä. Olen vapaa. Sydämeni pamppailee. Nauran helpotuksesta, ja taidan olla vaarallisen lähellä itkemistä. Olisin ihan yhtä hyvin voinut itkeä.

Pariskunnan asunto on Lontoossa Barnesin kaupunginosassa, ja sieltä on pitkä matka kotiini Leytoniin. Viidenkymmenenviiden punnan pituinen matka. Tarkistan, että tililläni on tarpeeksi rahaa. Kyllä siellä on, nipin napin. Onneksi siirsin kaikki ”säästöni” käyttötilille viikon alussa. Koko varallisuuteni, satakolmekymmentäneljä puntaa, on nyt poissa.

Käteän jäi vain muisto parista mahtavasta Pret A Mangerin kerrosleivästä ja kutina karseasta kankkusesta.

Puristan puhelintani varmuuden vuoksi. Minähän saatan vaikka tarvita TikTok-videoita, jotka kuulostavat siltä kuin kotona odottaisi roteva poikaystävä. En kuitenkaan katso puhelinta, koska siitä tulee matkapahoinvointia. Kuljettaja vaikuttaa olevan yhtä huojentunut kuin minä, koska en aio jutella niitä näitä, ja hän saa kuunnella radiota rauhassa. Kun sitten kuluu muutama minuutti eikä minua murhata, päätän ottaa riskin ja sulkea silmäni. Lepuutan päätäni vasten ikkunaa ja annan sen täristä kalloani vasten.

Villi vuoteni ei ole ollut tähän mennessä mikään suuri menestys, jos totta puhutaan. Alan uskoa, että sille oli syynsä, miksen tehnyt villejä juttuja alle kolmikymppisenä, mutta nyt olen liian syvällä suossa. En kestä edes ajatella, että Ray tappataisi kättäni hellästi ja sanoisi, ettei haittaa, vaikka en onnistunutkaan ja että ehkä voisin keksiä toisen haasteen – ompelun tai sudokut tai jotain sellaista. Haluan, että tämä projekti loppuu vähän kuin *Grease* ja että saan oman kovis-Sandy -hetkeni. Haluan, että Ray näkee minut ja melkein lentää selälleen järkytyksestä, koska olen niin seksikäs ja cool. Niin, tässä skenaariorissa Ray on John Travolta. Ei yli-analysoida sitä.

Oikeasti oli aika vaikeaa olla villi tammikuussa, kun aloitin haasteeni. Silloin oli kylmä ja päivänvaloa hyvin vähän. Villeille jutuille ei tahtonut riittää aikaa. Join itseni tequila-humalaan keskiviikkoiltana ja olin seuraavana päivänä niin kamalassa krapulassa, että oli pakko ottaa sairauslomaa töistä. Sen jälkeen päätin, että voisin olla villi vain viikonloppuisin.

Helmikuussa otin perhostatuoinnin vasempaan lonkkaan. Tatuointini on herkkä ja pieni, ja oikeastaan sen ottaminen tuntui hyvältä. Tatuointiliikkeeseen meno on vähän sama juttu kuin hammaslääkärissä käynti, paitsi että lomakkeiden täyttelyä on vähemmän. Olin vetänyt syvään henkeä hetkeä ennen kuin tatuoiija aloitti. Valmistauduin kokemaan sen, mitä muut olivat kuvailleet ”ihon raapimiseksi lasinsirpaleilla”, mutta yllätyinkin iloisesti, kun tunsin ensimmäisen raapaisun. Pistos oli tarkka ja terävä. Olin melkein pettynyt, kun tatuointini valmistui vain muutamassa minuutissa. Sain lähtiessä seikkaperäiset ohjeet, joissa käskettiin hankkimaan vaippaihottumaan tarkoitettua voidetta. Minulla ei ollut erityisen villi olo.

Maaliskuussa kokeilin ekstaasia ensimmäisen kerran. Se oli ylipäätään ensimmäinen kerta, kun kokeilin huumeita. Jaoin napin Rayn kanssa, ja minusta tuntui kuin olisin ollut sähkönjohdatin koko maailmalle. Kuin jokainen kehoni osa olisi ollut herkempi kosketukselle ja äänelle ja valolle, enemmän kuin kellään ikinä, koskaan. Hartiani rentoutuivat ensimmäistä kertaa elämässäni. Tunsin pääseväni vapaaksi itsestäni, ylityöllistetyistä aivoistani ja väsyneistä lihaksistani. Vapautta kesti noin viisi tuntia, ja sen jälkeen vuorossa oli *musertavaa* surua. Ahdistavat ajatukset ja keksityt muistot kärvensivät sisintäni. Olen kiitollinen ohimenneestä villeyden kokemuksesta, vaikka en haluakaan enää palata siihen.

Ja nyt olen siis tässä. Huhtikuun lopussa. Kuukauden teemana on kimppekivi. Se on aina mietityttänyt minua, kun olen ollut yksin. Aiemmin olin kuvitellut, että se voisi olla hauskaa ja jännittävää. Sellaista, mitä muut, jännittävät ihmiset tekevät. Tänään olin sitten ensimmäistä kertaa treffeillä

kahden ihmisen kanssa. ”Etsitään kolmatta”, he olivat sanooneet. No, kuvaus meni kyllä harvinaisen nappiin. Tunsin todellakin itseni kolmanneksi pyöräksi.

Kun pääsen kotiin, huoneeni oven avaaminen tuottaa vaikeuksia. Yritän hytkyttää sitä auki ja tajuan, että oven takana on jotain painavaa. Kun ovi lopulta antaa sen verran periksi, että pystyn ahtautumaan sen raosta sisään, huomaan, että tukkeena on valtava telta. Veljeni Rob on kai tuonut sen tänne sillä aikaa, kun olin ulkona. Kämppekaverini Amelia ei tainnut haluta, että telta olisi käytävällämme muutamaa tuntia, joten hän on heittänyt sen huoneeseeni. Nyt ovi ei mahdu avautumaan enkä pääse kiipeämään sängylle. Kahmaisen teltan syliini ja heitän sen sängylle. Kääntelen sitä niin, että se mahtuu sängyn vasemmalle puolelle seinää vasten. Ilmeisesti en sittenkään nuku tänään yksin.

Kolistelen mahdollisimman paljon kylppärissä toivoen, että Amelia istuu omassa isommassa ja paljon ihanammassa huoneessaan raivosta kihisten. Tämä on käytännössä Amelian asunto, tai oikeammin Amelian vanhempien. He ostivat asunnon sillä ehdolla, että Amelia maksaa lainan lyhennykset itse, ja se taas edellyttää kämppekaveria. Amelian mielestä järjestely on hyvin epäreilu. Hän ei kuitenkaan voi rangaista vanhempien, koska oletettavasti nämä häätäisivät hänet tai pistäisivät taskurahahanat kiinni. Siksipä hän rankaiseekin minua olemalla uskomattoman passiivisaggressiivinen, tai Rayn sanoin ”kunnon narttu”.

Vaihdan päälleni puhtaan yöpuvun ja kiipeän sänkyyn telttapoikaystäväni viereen. Potkaisen sitä pikkuisen, jotta saisin vähän lisätilaa, mutta se ponnahtaa takaisin entistäkin isompana. Vihaan sitä jo nyt.

En ole ulkona viihtyvää tyyppiä. Reipas kävely metro-pysäkkien välillä kyllä onnistuu. Cocktail terassilla aurinkoisena päivänä, mikä ettei. En ole kuitenkaan koskaan pitänyt puita ja peltoja ja luonnonvoimille altistumista sillä tavalla rentouttavana kuin muut. Oikeastaan ulkoilu on minusta melko stressaavaa. Kaikki ne ötökät, tuuli ja kilometrien tyhjiys. Jalkoihin tulevat rakot. Huoneenlämpöinen vesi pullossa. Ei wifiä.

Tänä viikonloppuna olen menossa telттаilemaan naisen vuoksi.

Ray ei tosin ole kuka tahansa nainen. Hän on *se* oikea. Hän on ollut lähaisin ystäväni siitä lähtien, kun tapasimme harjoittelujakson ensimmäisenä päivänä sanomalehdessä, jossa edelleen työskentelemme. Istuimme avokonttorin hikisessä kokoushuoneessa, jonka lasiseinät vahvistivat tunnetta siitä, että olimme näytteillä muille työntekijöille. Tämä tapahtui ennen budjettileikkauksia. Niiden jälkeen meidät siirrettiin pienempään ja rähjäisempään toimistoon, jossa ei ole ilmastointia ja jossa leijailee tuhansien erilaisten mikroaterioiden katku.

”Mihin ryhmään sinä kuulut?” Ray kuiskasi minulle.

Kurtistin kulmiani, ja Ray osoitti samaamme esitettä, johon oli eritelty yhtiön laaja monimuotoisuusohjelma. Olimme molemmat siinä mukana.

”Ai.” Otin kynäni ja hetken harkinnan jälkeen ympyröin B-kirjaimen LGBTQ-osiosta. Tuntui vähän kiusalliselta tehdä niin. En oikein pidä leimoista, mutta ymmärsin nopeasti, että täällä ollessamme olimme ensisijaisesti leimojamme.

Ojensin Raylle kynän, jotta hän voi tehdä samoin. Hän virnisti, ympyröi L-kirjaimen ja piirsi siitä nuolen kohti ”työväenluokkaa”.

Hän osoitti itseään ja muotoili suullaan ”rahvasta”-sanana. Hän puhuu Lontoon murteella, mutta sillä hetkellä en oikein osannut kartoittaa, mistä hän on kotoisin. Myöhemmin sain tietää, että hän on kaakkoisosasta, missä hänen sukunsa asuu edelleen.

Hymyilin hänelle.

”Säästetään kaikki kysymykset loppuun. Onko selvä?” vaalea nainen kailotti kokoustilan etuosassa ja osoitti meidän suuntaamme.

Me nyökkäilimme ja purimme huulta, että emme nauraisi.

Katselin Rayta, kun kuuntelimme inspiroivaa puhetta entiseltä harjoittelijalta, joka oli edennyt valmistuttuaan vakituiseksi vaatimattomampia hommia hoitavaksi työntekijäksi. Hän kutsui meitä jatkuvasti ”jätiksi” ja hikoili ylettömästi.

Raylla oli lyhyet vaaleat hiukset, jotka olivat päältä aaltoilevat ja pitkät, eli hänen piti siirtää niitä silmiensä edestä muutamana minuutina välein. Hänellä oli lävistyksiä koko korvan pituudelta ja pikkuisen pisamia nenällä. Hän oli työntänyt valkoisen puseron farkkuihinsa, ja joissakin hänen sormissaan oli yksinkertaisia kultasormuksia. Panin merkille, että yksikään sormuksista ei ollut nimettömässä. Jostain syystä olin siitä hyvilläni, ja nyt kun asiaa muistelen, siitä alkoi myös minun ja silloisen poikaystäväni Gregin alamäki. Greg-raukka.

Rayn nimilapussa, jota koristi myös yhtiön logo, luki ”Ramona”. Olin kutsunut häntä sillä nimellä koko päivän, kunnes seisoiimme juttelemassa rakennuksen ulkopuolella ja teimme lähtöä kotiin.

”Mennäänkö pubiin?” olin kysynyt. En ollut valmis vielä eroamaan Raysta ja halusin venyttää yhteistä aikaamme

mahdollisimman pitkään. ”Tuntuu että tuon jälkeen täytyy nollata aivoja.”

”Sopii”, Ray sanoi. Hänen huomionsa oli herpaantunut, sillä hän yritti irrottaa nimilappuaan ja veti samalla langan puserostaan ja kiersi sen sormiensa ympäri.

”Ramona on nätti nimi”, minä sanoin.

”Kukaan ei ole kutsunut minua Ramonaksi varmaan sen jälkeen, kun täytin viisi”, Ray sanoi hymyillen. ”Paitsi ehkä mummo.”

”Ai hitto, anteeksi.”

”Miten olisit voinut tietää? Sehän oli polttomerkkinäni koko päivän.”

Huomasin katsovani kohtaa, missä nimilappu oli ollut. Olin ihan varma, että poskeni helottivat.

”Kaikki kutsuvat minua Rayksi”, hän sanoi.

”Sekin on nätti nimi.”

Ray oli katsonut minua ja väläyttänyt hymyn, ja siitä lähtien olin koukussa.

Nyt makaan selälläni ja raukeana epäonnistuneen kimppakivan jäljiltä. Käsivarteni ovat tyynyllä pääni päällä, ja huokaisen. Toivon kuulevani Amelian olevan vittuuntunut ja hereillä, mutta asuntomme on hiljainen – lukuun ottamatta jääkaappia, joka kuulostaa aina siltä kuin räjähtäisi hetkenä minä hyvänsä. Yläkerran asunnossa soitetaan mahtipontisia liettualaisia power balladeja, mutta tilanne voisi olla hullumpikin. Tässä vaiheessa olen niin tottunut meluun, että se on kuin taustakohinaa.

Ennen kuin sammutan valon, otan yöpöydältäni muistikirjan, johon olen kirjoittanut villistä vuodestani. Huhtikuun kohdalle kirjoitan Kolmen kimppa ja muistiinpanoriveille: *Ei*

vakuuttanut. Ei varsinaisesti seksiä. Pussailin kuitenkin kahden kanssa illalla. Oikeastaan villiä. Kaiken kaikkiaan hyvää työtä. 6/10.

Luen tekstini uudestaan ja lisään vielä: *En tekisi toiste.*

Kaksi bestistä. Monta villiä asiaa. Vuosi, joka muuttaa kaiken.

#hyvänmielenkirjat

Eleanor Evans on jumissa. Työ on tylsää, kämppis jättää jääkaapin oveen passiivisaggressiivisia lappusia, ja mikä traagisinta, Eleanor on kuolettavan ihastunut parhaaseen ystäväänsä Ramonaan.

Eleanor lupaa itselleen, että tekee vuoden ajan villejä asioita. Ne voivat olla pieniä, kuten minikokoinen perhostatuointi, tai valtavia, kuten muutto maalle yhteiseen taloon ystävien kanssa. Tai elämää mullistavia...

Laura Kayn *Villi vuosi* on rakkauskirje ystävyydelle, uusille aluille ja riskien ottamisen ilolle. Varoitus! Kirja saa sinutkin suunnittelemaan omaa villiä irtiottoasi.

ISBN 978-952-403-146-2 • 84.2 • www.bazarkustannus.fi

K

